

Respect

VOOR DIEREN

DIEREN STAAN NIET 'ZOMAAR' TOT ONZE BESCHIKKING OM ZE NAAR WILLEKEUR TE KNUFFELLEN, TE BERIJDEN, KUNSTJES TE LATEN DOEN OF OP TE ETEN. DIEREN VRAGEN HET GROOTSTE RESPECT VOOR WIE OF WAT ZE ZIJN, VINDEN LENA, LINDA, RUDY EN KATIA. HIER ELK VAN HEN OVER DE LIEFDE VOOR DE EIGENHEID VAN 'HUN' DIER.

Paarden moeten ten allen tijde *paard* kunnen zijn”

Linda en Rudy & hun paarden

Linda en Rudy: “Paarden hebben mensen altijd al geïntrigeerd: ze zijn indrukwekkend, snel, mooi. Maar een paard is groter en sterker dan jezelf, je kunt niet zomaar zeggen: *zit*. Je moet met elkaar leren omgaan, er moet wederzijds respect zijn.

We hebben nu twintig eigen paarden en twintig pensionpaarden, maar we behandelen ze allemaal met evenveel liefde. Omdat respect de basis is van onze omgang met hen, rijden we zonder harde traditionele middelen, zoals bit sporen, zweepen, bijzetteugels. Als je rijdt met een bit, betekent stoppen voor een paard pijn, en vooruitgaan met sporen ook weer pijn. Wij nemen die pijn weg en proberen vanuit onze zit, onze bekken, benen en vooral onze lichaamstaal de communicatie op gang te brengen. Dat vraagt van de ruiter veel lichaamsbewustzijn, omdat hij duidelijk moet leren communiceren om zo subtiel mogelijk te kunnen rijden. We zeggen altijd: ‘Eigenlijk zou je alleen maar hoeven denken: ik ga nu naar links, en je paard zou via je lichaamstaal moeten voelen dat het naar links moet gaan.’ **Mensen zijn vaak hard met paarden, omdat ze zo groot en sterk zijn. Maar paarden zijn in feite heel gevoelig.**

We proberen een paard ten allen tijde *paard* te laten zijn. Bitloos rijden is maar één van de manieren waarop we dat doen. We laten hen ook vrij in kudde leven, stellen ze niet op in stalletjes van drie bij drie, maar geven hen verscheidene schuilstallen en veel loopruimte in de weilanden. Ze krijgen van ons 24 uur per dag hooi, steeds weidegang, dagelijks wortelen en in de winter suiker- en melassevrij krachtvoer. De klassieke dierengeneeskunde geeft ze al snel antibiotica en cortisone, maar wij proberen ze, als ze ziek zijn, te behandelen met natuurlijke producten en kruiden. Binnenkort starten we ook met een cursus shiatsu, zodat ruiters hun paard beter kunnen leren kennen en zien hoe het reageert op zelfs subtiele aanrakingen.

We noemen De Poedertoren (www.depoedertoren.be) geen manège, maar een natuurlijke paardenboerderij, waar we ze proberen te geven

waar ze van nature uit recht op hebben, namelijk soortgenoten en veel vrijheid. Onze paarden moeten ook niet altijd op actief staan, we geven ze ook veel rust. Soms mogen ze er een maand tussenuit. Als het te veel is, is het te veel. Zo blijven ze speels. **Ze moeten dingen kunnen doen met volle goesting. Die fonkel moet er zijn, je merkt dat verschil.** Eén keer per maand gaan we ook met hen aan de hand wandelen door de bossen, zodat ze eens buiten kunnen *zonder* een ruiter op hun rug. Ze doen dat graag, dat zie je. Als je zegt: ‘Gaan we wandelen?’, komen ze al aanstappen en steken ze zelf hun hoofd in de halster.

We doen geen wedstrijden, verkopen ook geen paarden, we doen alles wat recreatief is, op een manier die fijn is voor mens én paard. Zo geven we paardrijlessen, hippo- en equithérapie (therapie voor de mens naast of op het paard) en equicoaching naar bedrijven toe. Sinds kort hebben we ook een heel mooie plattelandsvergaderzaal die uitkijkt op de weilanden. We leven en werken dus tussen onze paarden. Tijdens de verbouwingen hebben we vier jaar in een caravan geleefd; soms lagen ze allemaal rondom ons te slapen. **Als je een vertrouwensband hebt, zoeken paarden je op. De shetlanders slapen nu in ons nieuwe huis bijvoorbeeld vlak naast ons slaapkamerraam.** En Happy, ons veulentje, loopt gewoon overal achter ons aan, door de kantine en weer buiten, die is gewoon nergens bang voor.

We houden van al onze paarden, maar één paard heeft toch een speciaal plaatsje verworven in ons hart. Chicco die zwaar mishandeld werd in Spanje en zijn vertrouwen in de mens volledig was kwijtgeraakt en dit ook duidelijk liet merken in zijn agressieve gedrag naar de mens toe, hebben we in de kudde terug paard laten worden en vertrouwen gegeven. Nu, anderhalf jaar, is hij Linda’s trouwste vriend. Op zo’n moment zie je wat je werkelijk voor een paard kunt doen. Prachtig als je dat zo ziet evolueren. En het bevestigt onze visie dat je veel vertrouwen moet geven om veel vertrouwen terug te krijgen.”